

— Остави ги да се пилеят нагоре! — махаше пренебрежително Орфей. — На козите им дай да се катерят . . .

— Ами ако пак ми се изгуби някоя лудетина? — гледаше го плахо и учудено с бистрите си сини очи Дика и прибираше от време на време дългите си разпилени руси коси. — Тогава? . . .

Орфей като че ли забравяше, че тя говори на него, гледаше я радостен, щастливо замаян, и не можеше да ѝ се нагледа. Толкова лета двамата пасат малките си стада, а едва сега той вижда колко чудна, мила и хубава е неговата другарка. Какви очи има тя, леко неспокойни и бездънни като вировете нагоре по реката. И той сякаш потъваше в тези вировете, щастлив и безмълвен. Той усещаше как в сърцето му прилива нова, силна и сладка радост . . .

— Кажй де! — гледаше го настоятелно Дика, но така като че ли за пръв път го виждаше. — Какво ще правя, ако пак ми се изгуби някоя лудетина?

— Няма да се изгуби! — сепваше се и отвръщаше решително Орфей. Колко много му се искаше да тупне с крак и да ѝ обещае тържествено, както никому досега не е обещавал, че ако ѝ се изгуби и най-мършавото яре, той ще ѝ даде в замяна Рогатка, най-млечната си коза. Не, той би ѝ дал всичките си кози, цялото си стадо би ѝ дал, но . . . какво ще каже баща му? . . .

И макар че връщаше козите си, Дика все повече започваше да се плаши от вълците. Все гледаше да смъкне стадото си надолу към реката, поблизо до бащината си къща. А Орфей се късаше от яд и мъка. Ще ги пазят, да му се не види макар! Пък и той не е малък вече — ей тъй, да му падне, с ръце би одушил и най-силния вълк.